

תהלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

האמת היא שהיו צריכים לצאת לרחובות
ולצעק: 'געוואלד אידן'! ישנה תורת החסידות.
שחקב"ח רוצה שבג"י ילמדו כד' שמשיח יבוא.
ראה עמוד 15

גליין דוגרי מומדל

ערב שבת קודש פ' וישלח
ה'י תהא שנת סגולה

רפה

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מנהל"ק - פרסומים רצופים

ובלשון הרמב"ם¹⁰⁶ - או דרך א מעשה אחד איז מען "מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכהן זכות ומביא לו רלם תשועה והצל",

און ווי כ"כ מליץ דאמ"י דאס מער געניין שוין יארן צוריק, אז איין האבן שוין אלץ בארגענוקט, איז צו געבליבן נאר "אצטונדען קופלען"¹⁰⁷, און דעם דעמאלט'ס מען דאס שוין אויך געטאן, און דעם דארה נאר ווין "מכל המן כולכם" צו קעגן ווין די אצטונדע.

ר"ד אר' אברהם-צבי - ממשיך האט שוין מסכים געווען און געגעבן רשות נעמען די ספרים זכר -

ואל דאס איז אפגאן דורך ווייניג מער, נאך שטילעם שטילעם פנים פערט, וועבלייט שטיינערט (ווי דער דרך איז היינט צו האטן דעשטוב), און דאס זאל אנקומען וואס שטעלער - באפען פון "מלאכים קמח", וועלכע האבן פלוצלעך (באכטן הונד דעם שטראש הענינים - די גרויס וועגס פון ימן וועבלייט) "אל קל כן שירא. מענטש ווי די שירא פון רמא ושוב (ניט ווי דאס איז וועבלייט)¹⁰⁸ און "פליען" אלץ כל כן שירא. מענטש ווי די שירא פון רמא ושוב (ניט ווי דאס איז וועבלייט) רמא א חילמה רבבה או בים וכו'".

הוא כמחנך ורוח תשוב ג', ועד עולם צדקה בחייו. רבי אונם אלה שרים לגי הקו דמורה וגמ' (כצדק) מורה וגמ' הם המשה מלמלמל, ותפלה היא העלה מלמלמל.

(יב) וְדַנְנָה אֲמִיתִית עֵינֵי הַשְׁלֹם הוּא כְּמִי־יִחְדָּרֵב לֹא תַעֲבֹר בְּאֶרְצָם

[illegible][illegible][illegible]

תורת הערכים

- 3 **דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק**
בעל העל' מכתתו לבעה"ב: תבנה את הציור / משיחות י"ט כסלו התשס"ד
- 7 **זמן הגאולה**
רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל / הקשר של הזמן והגאולה
- 11 **מסימני הגאולה**
אכן נדפס כבר בעיתונים ש"אט אט קומט משיח" / מסימני הגאולה בתקופתנו
- 13 **"ויכרך כל ישראל" – מדור מורחב ומיוחד ל"ט כסלו**
"פועז מעיניתידי חוצה" / לקט שיחות בענין עבודת הפאת המעיינות בדרגות

24 המעשה הוא העיקר

התוועדויות חסידיות בכל מקום / הוראות למעשה בפועל

25 "וילחום מלחמת ה' – וינצח!"

הולכים ומשכנעים גוים להרשם כיהודים! / שיחה בענין שלימות העם

28 אגרות קדש - פרסום ראשון

כבר ניצלו ה"צה"ל" ע"ז וכל המפלגות עברו ל"סדר היום" / 2 אמרות מהרבי בענין שלימות הארץ

30 כת"ק - פרסום ראשון

בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר "עמדו הכן כולכם" / מהגהת הרבי על שיחת ש"פ וישלח ה'תש"א

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטרה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-לידי: תלמידי ה"קבוצה", "דיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף אורח"ב: 11213 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמורה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפון: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@nevision.net.il • אינטרנט: <http://www.moshach.net/blind>

בעל העלי' מתחנך לבעל הבית: תבנה את הבית!

כשם שישנם בית ועלי' בפטרת, כך ישנם בית ועלי' של כללות ישראל – הבית של כללות ישראל הוא הענין דירושלים • כשם שלא ניתן לבנות את העלי' בלי לבנות קודם את הבית, כך נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלים של מעלה עד שיכנס בירושלים של מטה • אזי בא בעל העלי' ומתחנך לבני ישראל: "אם בחוקותי תלכו", אנא תבנו את הבית כדי שאוכל להכנס לעלי', ואזי אם רצה בעל-הבית – נפעל כל הענין! • אם רק יקחו החלטה עכשיו ש"בבית" תשמעו" ויקימו אותה בפועל, משיח בא מיד כאן למטה מעשרה טפחים, אפי' לאלו הישנים עתה!...

תרגום הפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ז – בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ישנו דרוש (נראה שהוא ג"כ מהצמח צדק, הגם שהסמנו לא ל"כ דומה, אבל החנוך מתאים לדבר של הצ"צ) המפרש משנה קודמת (בפרק "הבית והעלי'") ע"ד החסידות. [גם ההדרן עצמו (על המשנה האחרונה – ס"י בהסידה) מביאר ע"ד החסידות ודפס במאמר הצ"צ וכו"א"א כיכל לעיין בה, ועכשיו רק יחדו על החנוך של ביאר הצ"צ על המשנה השלישית בפרק זה:]

כבר דובר כמ"פ בוגע לענינים היוצאים בתקופה זו מן המיצר אל המרחב, וכן בימים אלו הגיע לכאן "ביכל" (כת"י) חסידות שבו

א. הפרק האחרון במס' בבא מעינא "הבית והעלי'" מדבר בכללות על עניני שותפות (שבבה גם מתחילה מס' בבא בתרא), כמ"כ מדבר פרק זה על עניני חלוקה כו' שלזה יש שייכות להתחלת המסכת (בבא מעינא). ובה יש להוסיף על מה שדובר (לפנ"י בההדרן) על המשנה האחרונה דפרק זה, כדלקמן.

בלשון כ"ק מז"ח אדמו"ר

"עמדו הכן כולכם"

לרגל חג הגאולה י"ט-כ' כסלו הבאנו בזה ב' צילומים נדירים: א) צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ וישלח ה'תנש"א ב) צילום (מוקטן) מהגהת המאמר ד"ה פדה בשלום ה'תשל"ח, המאמר הראשון שאמר הרבי בהתוועדות (י"ט כסלו) בביהכ"ס למטה לאחר שמתח"ת תשל"ח (השיחה נדפסה בהתוועדויות תנש"א ח"א ע' 377 והמאמר נדפס בספר המאמרים מלוקט ח"ב ע' יא)

להלן פענוח הכת"י (בא בהדגשה):

צילום א': "עס דארף גאר זיין בלשון כ"ק מז"ח אדמו"ר" עמדת הכן כולכם".
צילום ב': והנה אמיתית ענין השלום הוא כמחז"ל עה"פ ונתתי שלום בארץ מן וחרב לא תעבור בארצכם אפילו חרב של שלום. לאחמ"כ חסיף חרבי את התיבות "יום" ו"גם".

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות להת הקדשה כ"יחי המלך"

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עיני תקרב ותחיש את התגלותו של הרכי מה"י

חדש: ניתן לחלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחה

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יחד' להוסיף כתוב)

בא"ר צ"ב: 778-6670 (718)
בא"ר ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

(סוראבילי) שם, כמה שפחות צרות, קושיות וסכסוכים – העיקר שהדבר יעבור חלק. אל תסבך את עצמך עם גזר, אפילו גזרי וינה, שלבעל יהיה סוג כזה של פספורט, ולאשה סוג אחר: תכתוב כוללם אותו דבר, יהודים וכו'!

וכאמור לא רק בינה, אלא בכמה מקומות כך מתנהלים העניינים, אלא שבינה התווסף, כאמור לעיל, עדי ראי' שספרו **שאתם** דבר נכ"ל ממשדד הקליטה – הוא אף יודע מי דבר עמו, אך הוא העד לא רוצה לגלות את שמו, משום שיהי לו צרות צרורות היכן שהוא לא ירחי' –

וברור כזו רוצים לבנות את ארץ הקודש ולחזק יהודים, בר בזמן שעזרא ונחמ' החזירו על כל שזוהי הדרך ר"ל להיפך הבנין, היפך כל העניינים!

[המשך השיחה יופיע במדור זה בגליון הבא. המו"ל]

(תרגום חפשי משיחת י"ט סטלז ה'תשנ"א – בלרי מנחם)

תמשך מעמור 29:

לכאורה אין האמור שירות ושליח להמפעל אורחיו כותב, ובהקדמה עוד הפעם שאיני רוצה כלל וכלל להחליף כל פעולה בבידן **המולך** להוציא הדטוב, אבל בנוגע להשתתפותי ולהסכמתי וכו', הרי מטבע מפעל זה ובפוט בצעיריו הראשונים, (א) לידר בנוסחת של פשרה, עכ"פ שיובל להחפשה בפשרה, (ב) לידר לא לאלו שחם הרי עד עתה המתלטים והגורמים להתדרדרות המצב בנוגע להחפשה בפשרה, כי אם לאחריהם, ורק לאחרים. מפני טעמים מובנים, אבל זה גופא מרגיש כאילו קיודת הכובד בשפוט המצב היא ברשותם של אלו שמדברים אליהם, בה בשעה שהמצב לחופר, (ג) ולאחרי בקשת סליחת, בוי"ב אורגונים בחי"ל וגם בארץ שחובתם וכולים בודאי להדגיש ובהחיות על המצב הבעיותי והמצב הבינלאומי בכלל. וישתקיים ויגדו מזו הרי אף שהמפעל לכשיצטמו גם כן דבר גדול, אבל אי אפשר לידר בבת אחת בשתי הנסחאות, ולדעתי העיקר עתה הוא מראה הכי חריפה, בנוגע למצב הבטחוני בפשרה, וגם היותהם לכל הלחצים הפוגעים במצב הבטחוני, שפירושם אחד שאין גבול ליויתורים הל"ת. יעוד נקודה חשובה לעתה, אולי מפני שאני אפסיוטיסטי יותר מר, שאם הייתה מראה זו באה באופן בלתי פוסק ובהחיות הכי גדולה **בדרישת** המצב, הייתה סוף סוף מצליחה, ובעתיד הקרוב, והשקפתי זו מבוססת גם על ההגדה בדרך הטבע, טבע היחסים הבינלאומיים. אף שכמובן וגם פשוט מאד, איני באמונה פשוטה שכמו שער עתה ה"י קיומו של עם ישראל בכל מקום, כולל גם והעיקר אחרונה של הגלות והחושך כפול ותפול נתוסף שבמה ונמה מנכ"ל מוחתגים בשם הכבשה, שה פוחדת ישראל, קוד מואתנו חלק מארצנו דין משום שאין בוחנו להחמוד אחר, או – שהיא היפך הצדק שהי"י ברשות בני ישראל, או היפך הווישה, או היפך הגאולה וכו'.

מבין השורות נכתב כי הרושם אצלי אשר הוא וחבריו אינם מאמינים בהצלחת עמדה הקידמה האמורה. ולכן מקום למפעלים האמור וצרי הוא (ומובן – עכ"פ במקסימום הדיוק האפשרי במפעל כזה), אבל בנוגע לעמדותי הרי זו מובנת מכל האמור, ואחרי בקשת סליחתו וכו'.

שידוא ושידיגישו שמשיח הנגי.

יציאתו מחגלות היא לא כפי תנאמר "אין בין עולם-היה לימות המשיח אלא שעבוד

מלכות בלבד", שזוהי התנהגה עם עמי הארץ

– הוא אינו מרגיש אלקות, הוא אינו יושב בירושלים, הוא רק יצא מחגלות, שזוהי מצד

מדת הדיון; אלא יהי' יותר מזה, הענין ד"נדרה

ישראל יכנס", שהקב"ה יקבץ את כולם לירושלים של

מטה, לישלמות הדירה,

מגיע ולתאמ"כ

ה"עולה וישובן בירושלים של מעלה", שזה נמשך עד

לאופן דיראה עילאה, וכל הענינים נפעלים באופן

ד"והשתחו' לה' בהר הקודש בירושלים",

כמבואר בארוכה בלק"ת על פסוק זה.

וכיון שהמשנה מבטיחה שיידעו שהי' ה"בונה ירושלים ה' נדחי

ישראל יכנס", אזי הדיעה זו מופה נותנת כח להתגבר על הקשיים במילוי

רצונו של הקב"ה, ולמלא אותו בפועל שהי' ה"בונה ירושלים" עי' עבודת האדם ונדרה

ישראל, שאז זה יהי' גם ע"פ דין, ואת הענין דלפנים משורת הדין יטמור כ"י להשתמש בו

הלאה והלאה עד לתכלית העלי' עד ליום שכולי שבת ומנוחה לחי' העולמים.

ו. ובה יבין ביאור המדרש דלעיל ("אע"פ שבונה ירושלים ה', **בפל-זאת** נדחי ישראל יכנס");

הגם שמצד שורת הדיון, אם בעה"ב (בני ישראל) לא רצה לבנות איז בעל העלי' דר

בבית, ולא נותנים לבנה"ב להכנס "עד שיתן לו את יציאתו", אעפ"כ "נדחי ישראל יכנס",

הקב"ה יקבץ את כל הניצוצות של נדחי ישראל שנתפזרו

ב' קליפות חטאות למנהיג"ל, ועכ"פ בקליפת

נוגה, והוא יכניסם אפי' באופן כזה כשהי' "בונה ירושלים ה'", שירושלים

תבנה עי' אתעצרות דלעיל.

וזהו הקשר למשנתנו המדוברת אודות הבית

והעלי' שנפל: שמצד שורת הדיון קודם כל בא

בעל העלי' דורק הרהרי תשובה ותובע מבנה"ב

שיבנה את הבית, לאחמ"כ שכולי להיות מצד צדק הענינים וקושיי התלבולים

וכי' וכי' (כמבואר בארוכה בכ"ה), שלא יוכלו להגיע לעבודה זו, ואז ישנה ההבטחה שאם

"בעתה" ו"בונה ירושלים ה'", אעפ"כ מבטיח הקב"ה שלא הבט על הדיון שפסקת משנה זו,

הוא לך לפנים משורת הדין, "נדחי ישראל יכנס", הוא יתן להם אז את הגלילי אלקות,

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

לעיל.

רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש

"זה" בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ג' וירשו הנגב את הר עשו כו' עד צרפת ג' ועל מושיעים בהר ציון ג'" (מהפסטר פרשתנו).

. . . אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבירורים וכבר אז (כשושילח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות המאלה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד"על מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו, ו"ביקש לישב בשלוח"] מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב) העולם.

אבל, לאחר "מעשינו ועבודתנו" דכל בל" במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחר גילוי תורת החסידות ב"ט כסליו, שאז התחיל עיקר הענין ד"פצו מעיוותך הוצה", ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאנו מדור לדור, עד לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופנו המעיינות הוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם **מצד (וב)העולם**, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צמצוח הכפגורים", והכל מוכן לבאת המשיח.

ומזה מוכן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה) בלתי ידועה ומונבת כלל!) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)², אלא, עבודה מיוחדת להביא התגלות בפועל בעולם.

יש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזה בהפסרה דפרשת וישלח – "וה'י' בית יעקב אש **ובית יוסף** להבה ובית עשו לקש ג' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו עד **צרפת** ג' וירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו":

מהחידושים של (יוסף והמשך ד)-**"בית יוסף"** שבדורנו (כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב") – שעל ידו נגעה הפצת המעיינות הוצה בכל קצוי תבל כמש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדוינת **צרפת**, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאנו שלאח"ז) לא ה' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להחיות תחתון למטה (ועד כדי כך

וילחום מלחמת ה' - וינצחו!

ביניה.

כאשר דובר על כך בחשאי: היתכן! ענין לי על כך: נו, מה אתם רוצים – בכל אומה יש כמה "אויסוואָפן" [= "מעורערים", "צובלים"].

יפה מאד, עם נורמלי צריך שיהיה בו "אויסוואָרף". אם לא זה לא עם נורמלי [הראי' לכל מומי: הסימן לכך שהעובד כבר "נגמרו חדושי", הוא אשר מלבד שיש לו כבר עיניים ידים ורגלים, הרי יש לו כבר שערות וצפרניים, כך נפסק בהלכה (יבמות פ, ב. שו"ע יו"ד סדרס" סי"א), אם לא נגמרו שערותיו וצפרניו – כלומר: אין לו צפרנים דוקרות – אינו עובד נורמלי]. עניתי על כך: אכן, לו נניח שצדק "אויסוואָרף", אבל בשביל מה למנות אותו כנציג שלך בינה? החזיקו אותו בירדשלים, תמנו אותו שם לפקיד; לשם מה לעשות אותו לממונה על כאלו שהגיעו מארץ בה בקושי יצאו ממנו?³

הרי זה לעשות שחוק על חשבון טמיעה בין ישראל לעמים, ר"ל!

ה"ברוך הבא", הראשון שאומרים להם הוא: חסכת ושמע לשם מה לך לנסוע עם אמת – תסע לשם עם שקד וכך יהיו לך חיים רגועים

– ואיזה שקד: לא בנוגע לממונות – לדוגמא: במקום לומר שהוא מרויח כך וכך – ועל כך יהיה עליך לשלם כך וכך מס הכנסה – שישאמר שהוא מרויח מאה לירות פחות. על כזה שקד יאמר אותו פקיד: מה זאת אומרת, הרי זה שקד, לך לבית האסורים. ובו בשעה הרי אותו פקיד מורה להם לשקר ולומר על גוי שהוא יהודי!

הרי זה לעשות שחוק על חשבון טמיעה בין ישראל לעמים, רחמנא ליצלו!

וכל יום שעובר, כל שובע וכל חודש מקשה על האפשרות להבחין מיהו יהודי ומי לא [אפילו חרצה להבחין בדבר], שהרי כאמור, השימות נמצאות בידי ידים כאלו שלא יתנו אותם, וגם אם יתנו אי אפשר יהיה לדעת אם הם מושלמות או רק בחלקם, וכפי שכבר ה" לעולמים.

הושיבו שם זקא יהודי עם טלית קטן

וכל זה לא מספיק עדיין:

מילא אם היה יושב שם יהודי ללא טלית קטן, יתכן אולי והיה לכל תיקון, אך הם הושיבו שם דוקא יהודי עם טלית קטן, וכל דבר שעושים הוא טופח על השכם ואומר: אתה נוסע לארץ הקודש, ישוב ארץ ישראל, חייבת ארץ ישראל; בזכותך יהיה שם "על תרבה עלך חית השדה" משום שהאין לא תהיה שממה (ראה משפטים כג, כט). ומוסיף: יש לנו מספיק צרות עם מצרים ועם שבטים ואומות העולם, צריכים שיהיו כמה שפחות מהומות

^[1] ראה ספר השריות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.
תמקף דתה" ע"י תמנהח (תח"א פישתנו כר, ור"ל).

^[2] מכל"ש וק"מ מאפיו עבודתו של יעקב לאחר שחשב

^[3] עקב"י א' יח ואילך.
למעיר מהשיניות תמויות דרבעו חוקן לעקב

^[4] (ראה בארובה מעיני השועה) (קרי"ת תשמ"ז) ע' 101 (ואילך).

^[5] (לכור את עשו), אלא עסק בהעלאת מצו לחמשיך מ"ד

הולכים ומשכנים גוים להרשם ליהודים

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "הי המלך"

[בנוגע ל"מחזיקי יהודים": כמחבר לעיל*, נמצאים אנו בחושך כפול ומכופל, ובכדי לחקק על הנסיון ולדעת את החורבן הנעשה בגינה, היתוסף שם ענין, שהוא שלא בערך חמור לגבי הענין הקודם:

ישבים שם נציגים רשמיים של "משרד הקליטה" (אינני יודע האם עדיין הוא יושב שם או שכבר לקחו אותו משם) שענינם הוא שכאשר מגיעים - דרך ונה - זוגות של יהודיים הנשואים עם גויים מרוסיה, מפולין ומרומניה, קוראים להם, לא בתשאי (כלם יודעים מכך), ואומרים לגוי או לגוי: הקשיבו, לשם מה עליכם לנסוע לא"י וישמו ירשמו שהוא גוי ואת יהודי, או להיפך, ואזי תתחיל פרוצדורה שלילמה של גוי. בשביל מה עליכם להתעסק עם שלשה יהודים שנתנו להם את השם "בית דין", והם יגידו אתכם עם ריבוי שאלות ותצטרכו לטבול וכו' - אף אחד לא ישאל אתכם מי הוי האמא והאבא שלכם, אלא אתם תאמרו שאתם יהודים, וירשמו אתכם כיהודים!!

ענה אותו אדם: שאני יאמר דבר שקר? הרי אני נוסע לארץ הקודש, וכפי שזה נקרא ברוסית "סוויאטשענאיע זימליא" - ואכנס לשם מתוך שקר?

עונה לו הנציג האחרון מטעם "משרד הקליטה" לספק ידיעות וצרכים שונים: מה אכפת לך, אני יושב כאן ואני נציג של ארץ ישראל ושל השרים והמשרדים וכו' ואני אומר לך - שאם אתה רוצה לחיות חיים שקטים ושלום לנו לא יהיו דאגות ובלבולים, וגם לך לא יהיו קשיים ואף אחד לא יערים לך קשיים - תאמר שהינך יהודי? לא יבקשו ממך עדות, "תעדות לידה" וכו' - אף שתגיד ככה ירשמו אותך!

- השר בעצמו אמר בפומבי (!) שאין ענינו לבדוק אם בחוץ לארץ אמרים אמת או לא! - אולם זו לא הביל"ע עם הגוי שזה עתה הגיע מרוסיה, הוא אינו יודע מה מתרחש פה, מגיע אליו אדם רשמי - ממנו הוא מקבל כרטיס טיסה לנסוע הלאה - והוא זה האומר לו שכדי לחיות חיים רגועים עליו לומר שהוא יהודי, א"כ מדוע שהוא אכן לא ירשם כיהודי?

זה לא ענין שהתחיל עכשיו, י"ט כסלו - זה דבר שמתנהל כבר כמה חודשים ראופים (* חלקה הראשון של שיחה זו פורסם במדור זה בגליון הקודם. המו"ל.

שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו"י, ודקוא בדרונו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבילבאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ידישו את עיר הנגב", "עלו מושיעים בחר ציון לשפוט את הר עשיר".

יש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגמטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבוזה מרומזו שבהבדור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בידור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

ולמעיר, שהבדור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-בית יוסף, ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו וכו ה"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דרונו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם חולכת ונמשכת (מוסיף וחולך) העבודה ד"בית יוסף" - שמספור (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר - "צרפת" אותיות "פירצה", שבוזה מרומז שגילוי הפצת המעיינות הוא בצפת - פירצה כל המזדים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל המזדים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתורה מזו, שענין זה הוא גם **מצד התחתון**, כמחזק בכך ש"**צרפת**" אותיות "**פירצה**", ועל"ז נעשה "פירצה" עילך פריץ¹⁰⁰, "זה משיח, שנאמר" עלה הפרץ לפניהם¹⁰¹.

ובדרונו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכח"ל כש"קיימא סיחרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

יודע ומפורסם הר"ת דשנה זו - "ה' תחא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)¹⁰², היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן של "פלא" שלמעלה מנסי", ו"פלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ץ פלאות¹⁰³, ולכל לראש והוא העיקר - "כמי צאמך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁰⁴ ("נפלאות" גם לגבי יציאת¹⁰⁵).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיחרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלמות של א'

(5) ראה ספר התולדות אהר"י (קה"צ תשל"ז) ע' רנט הוא גם משלון פריצת, שבוזה מרומז שמקומו הלבנה (בחצי השני של החודש) נכלל גם פריצת מדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמי החמה.

(11) מיכה ב, יג.

(12) אמרת בראשית ספס"ג, וראה ב"ר ספס"ד ובפר"ש.

(13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סעי"ב ואילך.

(14) ראה לקו"ש חס"י ע' 368 הקרה 16. ושי"ח.

(15) זח"א רס"א, ב.

(16) מיכה ג, טו.

(17) ראה אהר"ת נ"ד עה"פ (ע תפ"ג), ושי"ח.

(5) ראה ספר התולדות אהר"י (קה"צ תשל"ז) ע' רנט הוא גם משלון פריצת, שבוזה מרומז שמקומו הלבנה (בחצי השני של החודש) נכלל גם פריצת מדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמי החמה.

(12) אמרת בראשית ספס"ג, וראה ב"ר ספס"ד ובפר"ש.

(13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סעי"ב ואילך.

(14) ראה לקו"ש חס"י ע' 368 הקרה 16. ושי"ח.

(15) זח"א רס"א, ב.

(16) מיכה ג, טו.

(17) ראה אהר"ת נ"ד עה"פ (ע תפ"ג), ושי"ח.

זמן הגאולה

חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"[[]^{8]}), ונעומדים בסמיכות ליום השלישי בחדש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות⁹, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ח ונכס"י באופן שי"רח' אור הלבנה כאור החמה".

הגילוי בעולם ישנו כבר וצריכים רק לפתוח את העינים, כי מכבר "נתן לכם . עינים לראות"

. . . ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דרנב"י²⁰ (שנדפסו

מחדש ובתוספת באור כו"י)²¹ – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דנכס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי עיקר ושלמות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות

בפועל כמסב'²² – היינו שוישבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"²³ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן וישר חבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדרך (דרך מלכה משיחא) טול (כוס של ברכת) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר"²⁴ כוס ישיענות אשא ובשם ה' אקדא"²⁵.

(משיח משיח ש"פ וישלח, ט"ז כסלו תתשנ"ב - חנוה)

- בפועל ובגילוי, וצריכים רק לפתוח את העינים, כי **מכבר "נתן לכם . . . עינים לראות"**.
- (23) ובפרט לאחר שלמות חגגורה בכל חדרות בקיום היום-לילה-ער"ק ("חב"ב ויטף") עם "חמפה" שכל הישולות-ער"ק ("החות המי"א על חשר"ע דוב"י") – כדוע הוצו כמ"ש ז"מנר ישראל יצאום ביד נמר", שרומז על המ"ש, שלאור הולכים כל כמ"ש** עד סוף כל הדרות, וק"ל יצאום מהלכות אל הגאולה.
- (24) תהלים קטז, יג.
- (25) פסחים קט"ז, ב.

^(*) דרושי הוה"שוכר דעת תרפ"ט ליפרד"י - שהשלמות דתש"ח (סכל א' חתגשה כדל תמיש) הוא צ', ד"ל שנה מוחמ - שבטשן דתש"ח נעשת שיתרות הנישואין שהיוע נגין היעשרין דכמס"י עם תהב"ה.

שם חסידות-הוה"שוכר דעת תרפ"ט ליפרד"י - שהשלמות דתש"ח (סכל א' חתגשה כדל תמיש) הוא צ', ד"ל שנה מוחמ - שבטשן דתש"ח נעשת שיתרות הנישואין שהיוע נגין היעשרין דכמס"י עם תהב"ה.

לואד, שהסאטורס חתום כחסידים, כמחש בפסח חתום-כחיד כדעת הדמנ"ס ולא כדעת החסופת לרא ס"ז אד"ר דר"ס תרנ"ג) - ולתרום מן החסופת פוערת וישלח: "גלות נג' **צופת** (אשכנז) ולידת ירושלים אטש **בספר** ידוע את עיר תמב", הדיבור הליחוד דאטמנ"ס וספרים בידור ירושת אדום, טשי"ד לחוכ תמין דהזקנה דתת חתום יעל פתח ביתו מבחקי", כיד לראי את החושן (תעשומשע חתום), יע' דכ"ל"א הנלא דתמנדז".

המפעשה הו"א העיקר

ההתעוררות חסידותיות בכל מקום

והמעשה הוא העיקר"²⁶. . . בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכם בימים שלאח"ז עד למי חנוכה – יש לערוך התעוררות חסידותיות²⁷ ("חסידישע פארבר-יינגענישן") **בכל מקום ומקום**, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התעוררותיות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תחי' ההתוערות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוגי הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוגי הוא "ספג", מקב), ולא זו בלבד שאין זה גורע בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שע"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים **תרבה** חסידות"²⁸, ועד **שכולם** נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנגעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, יע"ד וברומת שלמות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקב), אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון **שכא"א** יערוך התעוררות (ומה טוב – ג' התעוררותיות²⁹, "בתלת זמני חיי חזקה") – עם עצמו (בכל עשר כחות נפשו"³⁰), עם בני ביתו, עם חברי וירדיו וכל"ב – כרי לחדגיש עוד יותר שכא"א הוא גם משפיע (ע"ד שלמות הלבנה שנושית כמו החמה), וכמ"ש³¹ (בשייכות להגאולה) "זהשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ובהתעוררותיות אלו יעוררו ויתעוררו³² ("איש את רעהו יעזרו"³³) להחסיק בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדדשת חז"ל³⁴ על הפסוק "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסידים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו'", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" **בפועל ובגלוי**.

ובפסחות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התועדות זו, עוד לפני תפלת המנוחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשלוחות כביכול דכא"א מישדאל) "לישב בשלוח" (שקרוין במנוחה) **בפועל ובגלוי** (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "עלך מושיעים בחד ציון לשפות את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את נפד"י³⁵, בביהמ"ק הישלישי, ושם תענד התעוררות הגדולה דחנוכה ביהמ"ק הישלישי במעמד כל בני"י ("כל יושבי", על"ש³⁶), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולד") בשלמות הגאולה באופן ד"לכל מחיל אל חיל דאה אל אלקים בעיון"³⁷.

(משיח ש"פ וישלח, ט"ז כסלו תתשנ"ב - חנוה)

- 497 ואילן.
- (26) אבות פ"א מ"ז.
- (27) היעיר מפתח בעל הגאולה יע"ד גורל הפעולה דתוערות מסדית יותר מפעולות של מלאך מיכאל (אמ"ק של חז"ל ע' תתג ויש"י).
- (28) ב"ב כ"ג, סע"א. כב, רע"א, והוא אורח"ת וצא"ח רח, ב ואילן.
- (29) אחת בעצמו ושתים ע"י שלוחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשות כיון שנקרבה בזמנים שונים – בכלי י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסיומ ובאופן שומשך גם בכלי ב' כסלו.
- (30) ראה "התמינם" ח"ב סע"ע מה ואילן. לקי"ש ח"ב ע
- (31) מלאכי כסופ.
- (32) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "את חיים . . אשר שכל בכו" (לקי"ח ח"א נ"ט, ב).
- (33) ישעי מאי, נ.
- (34) ברכות ת, רע"א.
- (35) תהלים קמ, יד.
- (36) עירבין לב, סע"ב.
- (37) תהלים פז, ח.

עבוד מי מיוצרים שיחותיו של הרבני

אות הדרכים העיקריות שאיתם מפיץ ר"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א משך כל השנים את המעיונות חוצה, היא – אמירת שיחות ומאמרים ברבים, הדפסתם והפצתם בכל רחבי תבל, ובמיוחד בשנים האחרונות שבהם הגיה הרבי מידי שבע את שיחותיו הק', שלאחמ"כ יצאו לאור בקונטרסים מיוחדים שנסלחו לכל העולם כולו

לכבוד חג הגאולה י"ט כסלו מביאים אנו בפרסום ראשון, צילום מכתב"ק נדיר של הרבי שכתב לעורכי הקו"ש, בנוגע לעריכת המרא-מקומות וכו' הקטע נכתב על על-ההגהה של שיחת ש"פ וירא, כ"ף מרחשוון ה'תשמ"ז

הַקוֹ"שׁ וְהַמִּשְׁכָּן
לְגַדְלָתָם לְמַעַן
הַיָּדוּת נִשְׁמְרָה
עַל־מִדָּה

כהדמה למענה מובה בזה
צילום ממענה נוסף של הרבי
לעורכי הקו"ש, מחדש טבת ה'תשמ"א:
הקו"ש וההערות נדפסים לא בשביל
המיו"ל כ"א בשביל עמא דבא

אני מנסה לענות
(א) מן המרא-מקומות
לגדלתם למען
הידות נשמרה
על-מידה
אני מנסה לענות
(א) מן המרא-מקומות
לגדלתם למען
הידות נשמרה
על-מידה

הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", והם מחכים למשיח בתשוקה גדולה

"כי הילדים רכים גו" (פרשתנו לג, יג)

כאשר יעקב פגש את עשו (בפרשתו), הוא (יעקב) חי' מוכן כבר ללכת אל הגאולה האמתית והשלמה, וחסעים שהוא לא יכול עדיין ללכת אז אל הגאולה – הוא, כפי שהוא אמר לעשו: "כי הילדים רכים גו".

מזה מובן שכשיגיע הזמן שיצטרכו כבר ללכת אל הגאולה האמתית והשלמה – איז הילדים לא יהיו "רכים".

שלכן עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה בא משיח ("אט קומט משיח") – איז הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", והם מחכים למשיח בתשוקה גדולה.

ולא רק שהם מחכים לו, אלא הם גם תובעים שכבר יבוא, והם צועקים את-זה ושרים את-זה בשמחה גדולה, ובשפת המדינה בכדי שגם גוים ישמעו ויבינו זאת.

ובראי שאבינו שבשמים ששומע איך שהילדים צועקים ושרים זאת – יקיים את ה"נער ישראל וארבה" ויציא אותם מהגלות ויביא אותם אל הגאולה האמתית והשלמה,

ובזכותם – יציא גם את "זקנינו", כיון ש"הם" (הילדים) הכירוהו תחלה, וכולם יחד ילכו לקבל את פני משיח צדקנו.

(מרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו

... י"ט כסלו בשנה זו הוא לאחרי השלימות דשות הפ"ט, בגמטריא "פדה", שכבר נשלמה

הפד' מכל הענינים שמונעים ומעכבים ביאת דוד מלכא משיחא, "אשר חרפו עקבות משיח", כסיום וחיות מזמור פד' ה-פ"ט בתהילים, ונמצאים כבר בשנת הצד"ק, הקשורה עם הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, באופן ד"יהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננה", כסיום וחיות מזמור צד"ק בתהילים, שבו מתחיל שיעור תהילים דיום י"ט בחודש, י"ט כסלו.

ועוד והוא העיקר – שתכף ומיד נעשה בפועל ממש "פדה בשלום נפשי גו' כי ברבים היו עמדי", שכא"א מישאל הוא "עמדי", עם דוד מלכא משיחא, ועם הקב"ה, "פדאני לי ולבני מבין אמות העולם".

וברט בימינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו, וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמתית והשלמה בפשטות, וכל ב"י, "בנעניו ובקנינו גו' בבניו ובבנותינו", מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לנשת לחדש אל השולחן" ("צונוין און זעצן זיך צום טיש"), שולחו ערר בכל מטעמים ובכל טוב, חלל מעניני הגאולה, לזיתן ושור חבר ויין המשומר, ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת מוצאי י"ט-כ"ט ססלו ה'תשנ"ג, ב"יחדות" כעלית – מוגה)

אכן נדפס כבר בעיתונים? ש"אט אָט קומט משיח'ז!

.. ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו ידפס הדבר בעיתונים!...

ולמעיר – שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אט אָט קומט משיח'ז! – בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

.. ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו –

מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! – אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן:

אבל לאידך – מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

^(משיחת ש"פ וישב, כ"ף סעף ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

יתכן שפעולה קטנה זו היא ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה?

.. כשים שבמלאכת הברואה, הרי ע"י הפעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הברואה (ז"לכל גו' מלאכות'), ומהו נכנסנו מיד ל"ישיבת ביים השביעי".

עד"ז הוא גם אצל בג"ץ, שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה ונכמותו דהמשלח, דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחות השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קדוב" הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דמון הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"ימים שכולו שבת ומונוח". וכחפס"ד ברמב"ם: "עשה מצורה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על זה שמרעישים בלי הרף (מ'האליט אין איין סטורטמען!) שיחדי צריך "לדווק" ("דאָרף זיך יאָגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתה"מ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה . . כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם.

דלאכאורז? בגי' הרי מרחקים למשיח כבר אלפי שנים, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות!?

וע"פ הנה"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה

"ויכוּף כָּל יִשְׂרָאֵל"

לישראל', "א הראוי מצדקתו להיות נוהל, וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"ן, ועל-פי הדעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את הכל – הרי מובן, שמתחיל להתקיים הי"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא – **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל גומש**, כדי שהוא יוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות:

.. כלל לראש – צריך לצאת בהכרח ובהולעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, צריכים להיות חדוים במקורה זו – כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

כל שליח בא אל המשלח

ומודיע: עשיתי את שליחותי!

.. ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאטה, כביכול, תעשה את שליחותך (שגם הקב"ה הוא שליח ליסגד **דבריו** לעקב גו"ן), וביחד עם **עשר** הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו: "שלח נא ביד תשלח" – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל גומש!

^(משיחת ש"פ יח' שורה ה'תשס"ב - מוגה)

להיות שיעור – ובודאי כבר עשו למעלה מהחירב. למעלה ממדידה והגבלה; כמה כבר השיעור לייסוצו מעינותך חוצה"ז?

עוד פעולה אחת או דיבור אחד או מחשבה אחת

רק מה, כנראה שצריכה להיות עוד פעולה אחת או דיבור אחד או מחשבה אחת, ולא יודעים היכן מי ומה –

צריך כאו"א לדעת את פסק הרמב"ם, שעיי' שכל אחד ישתדל לנמור (ויצו אפסאן') את אותה פעולה אחת או דיבור אחד או מחשבה אחת – הוא יביא י"תשועה והצלה", יביא את משיח צדקנו, בשמחה ובטוב לבב.

^(משיחת ש"פ בחוקתיד ה'תשס"א - בלתי מוגה)

נסתיעמה העבודה

הדבר היחיד שנשאר

מאחר שהשלוחים עומדים כבר מופן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ומזמן לאור אמצע עבודת השליחות, עד שכבר **סיימו** את השליחות (כהדעת נשיא דורנו הני"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלמה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: על-פי הדיוע שייכל דור ודור נילד אי מזער יחרדה שהוא ראוי להיות משיח

ישם כאן ”אשר חרפתי“, ולכן, אין מה

להתפעל מהם, ואדרבה: צריכים להוסיף עוד יותר בהפצת המעניינות חוצה, כידוע ומבואר בשיחת זיקי אדמו”ר מוהרש”ע ניע בענין ”מלחמת בית דוד”.

ואלו ”אשר חרפו גוי” – אוי ואבוי להם!... ואין כאן המקום להאריך בה, ובפרט שחענין נתבאר כבר בשיחה הנ”ל.

וביחד עם זה – צריכים לדעת את המעלה המיוחדת ב”עקבות משיח”¹, היינו, שאין זה חסוף והעקב דענין הגלות בלבד, אלא ”עקבות משיח”², ומכיון שכן, החר בודאי שהגאולה באה תיכף ומליד, כנ: כאשר חולכים ”מיט די אייגענע פיס” – אי אפשר לדעת כמה זמן יקר הדבר, אבל כאשר חולכים עם ”עקבות משיח”³, היינו, עם רגלי של מלך המשיח – בודאי שהגאולה באה תיכף ומליד ממש, ”מייד הן נגאלתי” (רמב”ם הל’ תשובה פ”ז ה”ה), ובלשון הפטרה דשבת ז’, בסיומה וחזמה: ”אני ה’ בעתה אחישינה”.

(משניות ש”פ תבוא ה”חשמש” - בפרק חמנה)

כמה כבר השיעור ל”פופו מעניינותיך חוצה”?

. . . עכשיו נמצאים בזמן שבו ישנם כל הענינים המובאים בסוף מסכת סוטה בשייכות עם עקבותא דמשיחא (שמיט’ סוטה היא אחת מהמסכתות השייכות למצי הספירה).

ובפרט שישנה ההבטחה וברכת הצלחה מי”ק מו”ח אדמו”ר, וקודם לו מהלעייט, שכאשר ”יפוצו מעניינותיך חוצה”⁴ יהי ”אמת מר”⁵, מלכא משיחא, שכבר פעלו בהפצה בריבוי, והרי בענין ”פופו” גם כן צריך

עש”⁶, היות ואתה יותר חזק.

הנך צריך אמנם להתנגע מעט על כך, מכיון שהכוונות שיש לך הם בחלקם, בגלוי חנך נחת אלא שבחלקם הן חזק מכולם, שלכן ה”הוי נעב עלי”⁷ ושאר הענינים הן בחלום ולא עליו, וכשאתה תנצל את הכחות שלך איז ביכולתך לעשות מהכל כלים לאלקות, ולא רק מהי וצומח אלא גם מדומם, ”והאבן הזאת אשר שמת מצבה”⁸ שאפילו האבן היה בית אלקים שעי”⁹ כל זה פועלים את ה”הוי הוי”¹⁰ לי לאלקים”¹¹, מאחדים את הטבע עם למעלה מהטבע.

ולאחמייכ, כאשר יהודי מכיר (”כאפטי איד”) ומתבונן אחדות הכחות שהוא אוצר בתוכו, נגש הוא לעבודת ענישאר לו לעשות ברגע הקט של זמן הגלות, ועושה זאת עם חיות חדשה (יאן אנדער לעבעדיקייט)¹², יושא יעקב רגליו”¹³, שברגע קט שבגלות – היינו שמחים.

ועי”¹⁴ העבודה בשמחה הוא מבטל את כל ההעלמות והסתרים, כמי”כ במשנה ”עשה רצונך כרצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך”¹⁵, וא”י במפרשים ש”רצון אחרים” חולך על הקבי”ה, שהקבי”ה מקיים מה שהיהודים גורלים – שתהי”¹⁶ הגאולה השלימה בקרוב ממש עיי”¹⁷ משיח צדקנו.

(תוספות חפשי משניות שו”ת חש”ח - בפרק חמנה)

כשיש מעניינות ועיכובים צריכים להוסיף עוד יותר בהפצת המעניינות

. . . כאשר ישנם מניעות ועיכובים על הפצת המעניינות חוצה – אין להתפעל מהן כלל וכלל, וצריכים לדעת שזהו הענין ד”אשר חרפו עקבות משיח”¹⁸... היינו, שכאשר נמצאים ב”עקבות משיח”¹⁹, איז

לעשות לו ית’ דירה בתחתונים – הרי הקב”ה אינו מוגבל האם זה יהי עיי”²⁰ פעולה קטנה או גדולה, עיי”²¹ גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יחנן, שפעולה קטנה זו עיי”²² לך קטן תהי”²³ מכה בפטיש” שתביא את הגאולה!

(משניות ש”פ וישלח, ר”ד כסוד התשע”ח - חמנה, תרגום מאידית)

אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן פראי

. . . ועד”²⁴ בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלחט כי’ שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, הו”ע של ”וירלדיקייט”²⁵ [= פראות], שהרי, כבר נאמר דברים אלו **ריבוי פעמים**, ואעפ”²⁶ לא זז מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלחט כי’, שבת לאחר שבת?

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא צריכים לענוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתנינות, להפסיד בניגון חרישי, ולכל היתר למחוא כפים, ואם הוא מחמיר ומחדר כ’ – ימחה כפי באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי למחייאת כפים” שכנז, אבוי למכה בפטיש” שכנז, ואבוי ל”חומרה” ו”הידור” (”ידיעת המלכה”) כאלו...²⁷

ותמנהג לזה – שהיא הניתנות: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כי’ עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי, אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של ”וירלדיקייט”, ע”פ שו”ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כ’.

(תוספות חפשי משניות ש”פ וישלח - בפרק חמנה)

אופן ההנהגה ב”שעת חרום”...

כאשר ר”ל בוערת שריפה, רואים בטבע בני אדם, שהוא לא נעמד לעשות ”סדר” – שבתחילה חולך לחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ”כ חולך הוא למגירה השניה ששם לא נמצא דבר כ”כ יקר (כמו הקודם) אך גם דבר חשוב – אלא טבע בני אדם כפי שהטבע הקב”ה הוא ש”י יקח מן הבא ביד”²⁸, מכיון שכשבעודת שריפה איז מיד ”מצורה הבאה ליד אל תחמיצנה”²⁹, גם כאשר יכול לחשוב חשבונות – חשבונות בלתי אמיתיים, ואפי’ חשבון צדק אמיתי, שאומר שהסדר הי’ צ”ל באופן שונה – בשנים כתיקונים, זה לא נוגע ל”שעת חרום”, ואין זה נוגע לשעה בה הקב”ה שורף את השינויים האחרונים של המלך ורצוה שיהיו ראוים ל”אחם תלוקטו לאוד אחד בית ישראל” וכמו שרש”י מפרש שהקב”ה אחז ביד כל אחד ומוציא מהגלות, אמנם צריכה להיות איזו שהיא הכנה גם מצדו – כל דבר המגיע לידו, ואת זה אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב”ה ושידאו את זה גם אגם יהודים, וע”³⁰ מה זה? – עיי”³¹ שיהי יהודי באהליך ויהודי בצאדן עם גאון יעקב ועם כל התקף בונג לשמו לבשו ולשונו וכל הענינים שבוותם יצאו מגלות מצרים, ”כימי צאדן מארץ מצרים”³², ובודאי שתנו את הכח לבצע את זה בשלימות, וכאמור לעיל – לבצע את זה בשמחה ובטוב לבב זהו גם יודג, יקדים וימחר את קיום היעוד ד”כימי צאדן מארץ מצרים אראנו נפלאות”³³.

(תרגום חפשי משניות ר”ט כסוד ה”חש”ח - בפרק חמנה)

”וַיִּכְרוּף כָּל יִשְׂרָאֵל”

”רפויצו מעילנותיך חוצה”

לקראת חג הגאולה ייטב-י כסליו, החג שבו החל עיקר הענין ד”הפצת המעיינות החוצה”, מונש בואת לקש יחודי מתוך אוצר שיהדותנו ומבטבטי של

כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א בענין זה

לקש זה מחולק לפי נושאים רבים ומנוונים אשר מובנים את אותה הכפחה

שהכפחה מלך המשיח להבעש”ט בעת שעלה להיכלו ושאלו:

אומת אתי מרג – לכשי”פויצו מעיינותיך חוצה”

ניסנו להמציא ענין זה מכמה הוכשים, אך מוכן שזוהי רק ”שיפח מן הוס”, וישנם עוד מקומות רבים המדברים על ענין זה ולא תובא כאן מחמת קוצר הוריעה

שיעשה זאת כדי להביא את הגאולה – יוכל וצריך לעסוק בה באופן ד”שלא לשמה”.

ונוסף לזה, הרק, עצם העובדה שהחזיר לימור וחפפת המעיינות דפנימיות התורה ”שלא לשמה” (כדי להביא את הגאולה) הוא בבחינת ”מים גובבים”, שמצד המסיני לפעול ענין הגאולה, ”גובבים” ענין הכי נעלה, מעיינות דפנימיות התורה, ומשמתישים בו לפעול ביאת משיח צדקנו, ולכן ניתוסף בהו עילוי – ”יומתקו”.

(מש”ח ש”פ חנוכה ה’תשס”ז - בלתי מוגה)

שם משיח צדקנו הוא בעה”כ...

והמעשה הוא העקר – להוסיף בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה ביתר שאת וביתר עוז, ועי”ז זוכים לקיום הבטחתו של מלך המשיח לבעשיט – כפי שכותב הביעשיט בגמרה”ק הידועה: ”גבסתי להיכל משיח... ושאלתי את פי משיח אימת אתי מר,

”וַיִּכְרוּף כָּל יִשְׂרָאֵל”

עליו: הקשב (יהער יד איי”א), ”אנכי נותן לפניכם היום” לעסוק בהפצת המעיינות חוצה;

הרי ישנם פה אלו שזכו לראותו בנשמתיו, וגם אלו שלא זכו לראותו – יש הרי תמונות מדוייקות (עך כמה ששייד למר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את חלקוטי שיחות וחזר על זה, אלא תובנים ממנו יותר – שיהי ”רואה”, תציר לעצמד ותראה ”כאלו בעל השמיעה עומד כנגדו”, ושולח אותך לשליחות זו. ואזי זה יסיר את הכלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

(מש”ח ש”פ דאה ה’תשס”ז - בלתי מוגה)

הכה לעבודה

יש לך מספיק כוחות בכדי

לריב עם מלאכים

וזהו המענה לכל אותם הטוענים מי אני ומה אני, מה תובנים ממני שלא אסתפק [בעבודה] עם עצמי, שבאמת גם על זה יש לי מלחמות גדולות וקשות מבית בפניו פנימה, תובנים ממני עוד שיהי ”פוצו מעיינותיך חוצה”, שבמקום שהוא חוץ למושב אדם תעלין, שאני אפיץ שם את המעין מקור מים חיים – זה הקבי”ה.

משיבים לו, שתדע שיש לך כוחות בכל שיעור, ”הרי (היה היה ויהי) כאחד שמעלה מכל ההגבלות) נצב עליי”, ובמילא יש לך מספיק כוחות להלחם עם מלאכים, שרו של עשן, ובמילא אין לך מה להתעלל מהחלום והסתר של פלות אדם שמקורה מ”שרו של

בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש. על הר הקודש – הרי כיון שה נפעל על-ידי ”מעשינו גבודתינו כל זמן משך הגלות”, ונפרטו בסיום של זמן הגלות עי” העבודה

די”פוצו מעיינותיך חוצה” – יש כבר במקום זה, ודקא במקום הזה, התנה בשליפותה לה”מקדש אד” כוננו ידך”.

עד שתכיר ומיד נעשה במקום זה הגילוי של ”מקדש אד” כוננו ידך” – שאת זה יכול כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שכלל לראש נעשה הגילוי די”מקדש אד” כוננו ידך” במקום זה (ישבע מאות ושמעיס) שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך-הכל דכל עבודתו (כ”ל).

ודקא על-ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון – ”מעלין” ומגלין את **כל** התנין של ”מקדש אד” כוננו ידך”, כולל גם חג של הבנין, אשר ”מלך המשיח... עומד על גג בית המקדש והוא משמע להם לישראל ואמר עוים הגיע זמן גאולתכם” – כל זה ”מתעלה” (נפעל) על-ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

(מקושרוס כ”ח סין ה’תשס”א - מוגה)

אופן העבודה

נשיא דורנו עומד מולך ומצה

כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אורות זה בקונטרס, או בקוטי שיחות, שאמנם זה מאוד טוב ופה (פיין און גוטי), אלא תובנים ממך שייאה רואה כאילו בעל השמיעה עומד כנגדו, ”רואה אנכי נתון לפניכם היום” – תציר לעצמד בכח **הרא”י** שלך איד שנישא דורנו עומד מולך ומצוה

יזכרון כל ישראל

הרי דוקא עיי' ביאתו וקביעת מקומו כאן, נתיחקה ונתירחבה ועד **שלא בערץ**, עד באופן חדש, העבודה ד"ליבובאוויטשיי, הפצת הדו"ש והפצת המענינות חוצה, כולל ובמיוחד באהבת ואחדות ישראל (הפירוש וההעבודה) ד"ליבובאוויטשיי", לגבי כפי שהו הרי עיי' רבתינו שציאנו שכלפניו בחצי כדור

העלין (כולל גם בהעיר "ליבובאוויטשיי", ובאופן כזה שדוקא במקומו בחצי כדור התחתון מתפשטים המענינות חוצה, בכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון – "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה" – בהרחבה יתירה מכפי שהי' עד אז,

החל בשנת תיש', שבעל הגאולה הגיע לכאן, ואח"כ במשך חמשר שנים (עד תשי"ז) שעבד עבודתו, וגם אח"כ – באופן דפועלה נמשכת והולך ומתפשט באופן דמוסיף והולך ואור, עיי' תלמידיו ושלוחיו, בפרט שכבר האוהים בשנת הארבעים מאז תשי"ז שייתן ה' לכם לב לדעת ולעניים לאותו ואזניים לשמוע", וקאי איניש אדעתא דרבני, והולך ומוסיף אור.

(משוחזר שי"פ קוד"ה, הי' תמוז ה'תרע"ט - תמוז)

דוקא במקום זה
דוקא -אף-על-פי שמשקומו [של ביהמ"ק הוא] . . .

כשרוסרים שמונו על הענין ד"פיוצו מעיינותיך חוצה" דם - ככנו

יזוע מה שחסידיזם מספרים – אני לא שמעתי זאת מכ"ק מנ"ח אדמ"ר, אך כד מספרים חסידים:

נאשר שמונו חסידים אודות הענין של "יפוצו מעיינותיך חוצה" דם – ככנו! לא זמעות של שמונה, אלא להיפך מזה: היתכן שיקחו את ה"מעיינות" ויבאו אותם ל"חוצה" ועוד באופן של "פיוצו"?

(משוחזר כ"ד טבת תשל"ט – בלתי מוגה)

יזכרון כל ישראל

בו עולים ויורדים התורה המצות וכל ההשפעות, ובאיש והתמימים בפרט באמנו זה הוא הענין דהפצת המענינות חוצה, ובמילא בקשת ברכה באיזה ענין שיהי' היי' קשור בהרחבת השער וכו' דהיי"ל.

(אש"ק חו"ב ע' רפא)

פירוש המלות

הדגשה מיוחדת בכל א' מהתכות

מכיון שייפוצו מעיינותיך חוצה" הוא פסוק בתורה שבכתב, אשר, כל תיבה ותיבה בתשוב"כ היא "עולם מלא" – הרי מובן, שבעבודה דייפוצו מעיינותיך חוצה" יש הדגשה (והוראה) מיוחדת בכל אחת מגי תיבות אלה.

ועוד נקודה עיקרית: כשחורת אמת אומרת איזה ביטוי – הכונה כזה היא לתוכנו האמיתי של הביטוי בתכלית השלמות.

(משוחזר שי"פ שולח ה'תרע"ז - בלתי מוגה)

מסכת בפני עצמה

כל אחת מתכות אלו היא מסכת בפני עצמה, ענין שלם.

(משוחזר י"ט כסלו ה'תרע"א - בלתי מוגה)

"פיוצו"

לימוד תורת החסידות יהי' באופן של הפצה – פיזור במרחב רב, ועד לתכלית המרחב, בלי כל צמצומים והגבלות, כי, כל אמן שיש איזה צמצום והגבלה כזה, אפילו הגבלה הכי קטנה, אין זה "הפצה" אמיתית.

והשיב, בואת תדע, בעת שיתפרסם לימוד ויתגלה בעולם, ויפוצו מעיינותיך חוצה", ולהוסיף, שהבטחה זו ניתנה **בהיכלו של משיח** (כפי שמדויק באגה"ק הנ"ל "נכנסתי להיכל משיח", כלומר, ב"היכל" ששם משרה צדקני הוא **בצה"ב**...)...

(משוחזר שי"פ כ'תצא ה'תרע"ז - בלתי מוגה)

גזירה ותקנה של נשיא דורנו

בהמשך להמדובר אודות מצוות מדברי סופרים, ובלשון הרמב"ם, "גזירות תקנות ומנהגות" – הרי ישנה גם הגזירה תקנה ומנהג שקבעה ונתפשטה כרי עיי' בייק מרי"ח אדמ"ר נשיא דורנו [שהרי "יחיד מומחה" נחשב כמו בידי] בנוגע לפעולה והתעסקות בהפצת המענינות חוצה.

"יפוצו מעיינותיך חוצה" – הוא פסוק בידברי קבלה", ולאחר כן הובא הדבר בנוגע לפעמיית התורה – באגרת העשע"ט הדועה אודות מענה מלך המשיח להבעש"ט . . ומדור לדור נמשך הענין דהפצת המענינות חוצה עיי' רבתינו נשיאנו:

אמנם החידוש דייק מרי"ח אדמ"ר נשיא דורנו בענין זה הוא – שהדבר נעשה בבחינת גזירה תקנה ומנהג עבור כאח"א מיראלי;

(שי"פ אח"ק ה'תרע"ז - בלתי מוגה)

ה"שער" לכל העינים

לפלא שאינו מוזכר במכתבו עיי"ד מירשעיו ופעולותיו בהם אף שבמ"פ עוררתי לכמה מאגיש עי"ד המובא בדא"ח בכ"ט שלכל אחד ישנו שער, היינו מצוה לענין מיוחד דרך

"מעיינות ד" – המעיינות שלך

ויעוד יייל אחת התכונות העקביות במעין הוא: שמטוהר גם בזוחלין, שפירוש זוחלין הוא – זוחלין גם מחוץ להמעין . . כי כוח וענינו של המעין מתבטא גם בזה, שמטוהר גם בחוץ מפתני. ולא עוד אלא שישנה סברה . . שהטהרה נדעין הוא **זקא** בזוחלין.

– ישנם הטוענים מדוע עלי להתעסק עם "חוצה", אני אמצא בד' אמות שלי ושם אעסוק במעיינות פנימיות התורה; מה לי ולחוצה? התשובה לכך אשר דקא עיי' "פצו חוצה", הפצת פנימיות התורה בכל מקום הדבר נעשה ל"מעעיינותיך" – המעיינות שלך. ללא זה הם אינם מעיינות. (מק"ק ש"ד עמ' 1120 וזק"ש ח"ד עמ' 432)

מחובר למקורו

הטעם מה שכנה מלך המשיח לתורת המעייט (החסידות) בשם מעיינות, יש לומר: מתכונות העיקריות דמעין הוא מה שמיניו מחובלים עמו (וכדאיאת במשנה רפ"ה דמקואות: העבירו על גבי בריכה והפסיקו הרי הוא כמקוה) . . ואותו הדבר הוא גם בנוגע לתורת החסידות, אשר מעיקרי התנאים בהפצת תורה זו החיבור הבלתי פוסק עם נשיאי תורת הדא"ח (המתבטא בשמירת דברי הרב (ראה סה"ש)

ושני פרטים בזה:

א) **בנוגע למקום** . . שהלמוד יניע ויחדור לכל חלקי המקום שבו מלמד תורה זו, היינו שלא ישאר שום חלק (אפילו חלק קטן ביותר) שלא יהי מוחדר בזה.

ב) **בנוגע לתורה** שמפני . . שעא יהי שום ענין (אפילו ענין חכך נעלה) שהי' נשאר אצלו ולא יתפשט לחוץ, כלומר, שלא יחשוב שמכיון שאלו שנומצאים ב"חוצה" הם בדרגה גמורה, לכן יש ללמוד עמהם רק ענינים אלו שלפי ערכם . . כי כאשר עושה "חשבוניות" כאילו (מה) להפיץ ומה לא להפיץ, הרי זה ענין של צמצום והגבלה, **היפך** הענין ד"יפוצו".

(מש"ח ש"פ שולח הדחש"ח - ברד"ח מנחה)

"מעיינותיך"

כל ענין, ופרטי העניינים הנמצאים בגולה דאורייתא נמצאים גם בנסתר דאורייתא, – (כשפם) – גופא דאורייתא ונשמתא דאורייתא) – כך גם בנוגע לענין הפצת המעיינות:

ידועה דעת הרמב"ם (מקוואות ט, א) אשר היה יוצא חוץ לבריכה אז דקא דין מעין לו לטהר בזוחלין ובכל שהוא – וא"כ כדי שאצלו עצמו יהיו מעיינות חסידות הדבר צריך להתבטאות בכך שהמעיינות מתפשטים ממנו החוצה, ובאם לא, הרי זוהי הוכחה שאין זה מעיין:

(נ"פ א"ק יד"א נ' ק"ב דוד"ד נ' קפ"א עמ"ד)

לצאת לרחוב ולצעוק: "געוואלד איז"!

האמת היא שהי' צריכים לצאת לרחובות ולצעוק: "געוואלד איז"!
ישנה תורת החסידות, שהקב"ה רוצה שבנ"י לעמוד כדי שמישי' יבוא!

(משירותי כלל ב' אייר ה'תש"ז – בלתי מוגה)

חוצה באופן שבאין ערוד לגמרי – להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומוקום, בכל קצו תבל, עד חוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, כולל ובמיוחד עיי' תרגום העתקת עניני החסידות (גם הענינים העמוקים בה) בלשונת דאומות העולם, לא רק בלשון ארדיש, השפה המדוברת (שבה נאמר דברי החסידות עיי' המעייט וכי' עד לשאיא דורנו), אלא גם בשפטים לשון דאח"ע.

אמנם, במשך כל הדורות (גם **בהתחלת** זמנו של כ"ק מרי"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היזה עיקר ההדגשה על הפעולה **דהפצת** המעיינות **חוצה**, ולא (כל כך) על הבאת המשיח – אף שבכללות ה"י ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ובאופן לאמן (ובפרט בהתודעויות דייט כסלי, וכיי"ב) היו מצבירים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מרי"ח אדמו"ר נשיא דורנו **בהפצה** "ליאלתר לתשבה לאלתר לאוילה" – (מוסיף והולך ועד עצם היום הזה, עיי' ציווי והוראת כ"ק מרי"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, "מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו" – ההדגשה על **הבאת המאילה**, ועד שכל פעולה די"מעשינו ועבדנוני" (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) חדרה בכונה – **להביא את משיח צדקנו**, מפתך ידעה שזוהי תפקידו המיוחד של דורנו זה – **להביא את המאולה**.

(מש"ח שבת פ' תצא הדחש"ח - מנחה)

זוהי "מלחמת בית דוד" בימינו

זוהי אפינא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו – לבסיל את הענין די"אשר חרפו עקבות משריך", וזאת – עיי' הפצת המעיינות חוצה, היינו, שיצא מדי אמות שלו, אפילו כאשר ד' אמותיו ב"ליבואוויטש" ... והולך

היחדוש בדורנו

הוספה שלא בערך לדורות לפני'

הידעו של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדורנו זה ניתוסף, עד שלא בערך, לגבי הדורות שלפני' בעבודה דהפצת התורה והיחדות והפצת המעיונות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנחפסים וכ"ה), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, לכלי לקבלת נ"צו אוריפומעין) האורות הגדולים, הן בנוגע לבניי' – עיי' התרי"ג מצוות, והן ביוגע לאחרי'ע – עיי' הפצת השבע מצוות בני נח, כך שמאיר'ם את כל העולם עם י"ח מצוה ותורה אור" באופן די"אתפריעו כל נחריך", שכל אחד יכול לקבל את האור כמשגפה בריאה בגוף בריא.

(מש"חות י"ח ד' פ' בא' ג' שבת,

וש"פ בא' ו' שבת הדחש"ח - מנחה)

זהו תפקידו המיוחד של דורנו

ומדור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה עיי' רבותינו נשיאינו, ועד לזרנו זה, אשר, עיי' כ"ק מרי"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות

למצוא דרגה בחוצה ולחדור בה

לאחרי הפסק הכי ארוך נתקבל מכתבו מה' שבט' בו כתב אף כי בקיצור הכי נמרץ מפעולותיו בהפצת המענינות. ויהי רצון אשר יבשר טוב אשר מעלין בקדש וחותרים לחוצה דרגא אחר דרגא ועיד המבואר בהנוגע לעתיד לבוא דהמקופים דעתה יכנסו בפנימיות ויהיו מקופים מבחינה יותר עליונה, הנה גם בלעז' כשמהפכים החוצה לפנים, הרי קודם שבא משיח תמיד מוצאים עדיין עוד דרגא בחוצה שיש לפעול שם ולחדור לתוכה, וק"ל.

(אג"ק חשו"ו נ' דתס)

”חוצה” לנפש

נוסף על הענין ד”פוצו מענינותו חוצה” כפשוטו, לכל החוגים ובכל המקומות, ישנה משמעות נוספת ב”חוצה” – ביחס לאדם עצמו, היינו שלימות רצון דרזין שבתורה לא ישאר בפנימיות חנפה בלבד, אלא שלימות זה יחדור גם ל”חוצה” – הן ביחס להנהגה והשגה בחכמה בינה דעת שבנפש, והן ביחס לענין של מעשה בפועל.

(משחת ש”ש ספר תשד”ח - ברד מנהג)

אין זמן לאסיפות

.. כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, ”משיח צדקנו שטייט היינטער וואנט”... ”הנה זה עומד אחר כתלנו”, ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המענינות חוצה בפועל ממש, ”כל יומא ויומא עבד עבדות”... ובמקום זה – עושים ”אסיפות”...

(משחת ש”ש תולדות מברח"ח וגר"ח ספר היתשמי"ה – בלתי מונה)

להפוך ”חוצה” ל”מעין”

ולחזיר, שלא שמים לב לחידוש שבדבר – שעז' שמבזאים את ה”מעין” למקום ה”חוצה”, אזי נעשה ענין של ”הפצה” בימעין”; כאשר ה”מעין” נמצא במקומו – לא שייך בו ענין של ”הפצה”, שהרי כל המושג של ”הפצה” אינו שייך אלא מחוץ לימעין”. אמנם, כאשר מבזאים את ה”מעין” למקום ה”חוצה” – אזי נוסף בימעין” ענין של ”הפצה”.

ונקודת הענין ד”פוצו מענינותו חוצה” – שיש להפוך את המצאות ד”חוצה”, עד כדי שפמנו רחי נביעת ה”מעין”.

וענין זה – להפוך ”חוצה” ל”מעין” – הוא למעלה מהגבלת הטבע, שהרי ”חוצה” ו”מעין” הם שני תפכים.

(משחת ש”ש ודקא היחשמי"ה - ברד מנהג ודוא גם שיחת כח"ח סין תש"א)

”דויד”:

כשמדברים אודות הצורך וההכרח לעסוק בהפצת התורה והמענינות חוצה – יכול לבאר משהו ולסער: יהודי שנמצא במקום ומצב ד”חוצה”, בשפל המצב כי (אם כי אין זה באשמתו כו') כיצד יכולים לדבר עמו אודות עניני יחדות, תורה ומצוות, ועאכו"כ אודות מעיינות, בה בשעה שנמצא במצב כזה שאינו שייך לענין קדושה ועבודה כו' כלל?

והמענה לזה – שגם אצלו ישנו מצב דומה בכל יום ויום:

לפני התחלת עבודת היום, נמצא כא"א – גם הוא – במעמד ומצב שאינו שייך לענין של עבודה כלל, כאמור, בעת השינה, קודם שיעור משנתו, ואעפ”כ, אין לו שום

תשי"ח עמ' 296), עד אשר הלומד והמפיץ אינו מצליח לעצמו.

(תקצ"ח ש"ח עמ' 1120-1119)

מפנימיות נפש מפנין התורה

עוד י"ל: הפצת תורה זו צ"ל נובע ממקורו – מפנימיות נפש מפנין התורה, הקשור בפנימיות לבבו בגשאי תורת הדא"ח.

(זק"ש עמ' 433)

מעין מטח בכל שהוא

.. מעין מטח בכל שהוא, אין שהגיון כי"כ על הכמות, כי המעין במקורו נובע ספין ספין. וכן הוא גם התנאי בהפצת תורה זו אין הכמות עיקר כל כך, ובלבד שהרי לימוד חי בחיות נפש והתלהבות פנימית.

(זק"ש עמ' 433-432)

דוקא ה”מעין” יטהר את ה”חוצה”

ישנם הטוענים לשם מה יש להפיץ ב”חוצה” דוקא את המענינות צריכים לתת לכל אחד לפי ערכו ולא לו הנמצאים ב”חוצה” מספיק לתת ”מים שאובין”, או עכ”פ ”מי מקור”, אך לא מעיינות. על כך התשובה: אדרבה, כדי לכבוש גם את ה”חוצה”, צריכים דוקא מעיינות, משום שמעיינות אינם מקבלים טומאה והעלם ואדרבה הם מטהרים [וכחדין (ספ”ק) דמקואות] שהמעין (דוקא) מטח את כל הטומאות, עד שכשר גם לקדש ממנו מו חטאת המטהרים טומאת מים, אזי אבות הטומאה].

(זק"ש עמ' 1120-1119)